PETER JAMES

KUOLEMA JÄTTÄÄ VIESTIN

ROY GRACE

KUOLEMA JÄTTÄÄ VIESTIN

PETER JAMES

ROY GRACE

KUOLEMA JÄTTÄÄ VIESTIN

Englannin kielestä suomentanut
Sirpa Saari

DOCENDO

MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394
FSC
www.fsc.org

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos
Peter James: *They Thought I Was Dead: Sandy's Story*

First published in Great Britain in 2024 by Macmillan
Copyright © Peter James / Really Scary Books Ltd 2024

Suomenkielinen laitos
© Sirpa Saari ja Docendo, 2024
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

William Shakespeare -sitaatit suomentanut Paavo Cajander.
Jerusalem-virren suomentanut Aale Tynni.

Suomennos: Sirpa Saari
Kansi: Timo Numminen
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-134-3
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

Omistettu haukankatseiselle apurilleni Margaret Dunctonille.

PROLOGI

Monet tyrivät elämässään, jotkut pahemmin kuin toiset, ja jotkut eivät juuri muuta teekään. Minä lukeudun kolmanteen ryhmään, vihoviimeisiin tunareihin. Mukaillakseni suosikkikoomikkoani, edesmennyttä Peter Cookia: ”Olen tehnyt elämässäni paljon virheitä, ja pystyisin toistamaan ne kaikki täsmälleen samanlaisina.”

Siltä minusta nyt tuntuu.

Luin kerran runon, jonka nimi oli muistaakseni ”Ajatusviiva”. Se kertoi välimerkistä, joka yhdistää hautakivessä vainajan syntymä- ja kuolinpäivän. Minusta on outoa, että hautakivissä tärkeintä ovat vain ne kaksi päivämäärää. Numeroiden väliin jäävä viiva on merkityksetön. Ehkä siksi, että ihmiselämä on yleensäkin merkityksetön. Riittää, kun tietää, milloin synnyimme ja kuolimme.

Mutta onhan jokaisella varmasti oma tarinansa kerrottavanaan? Kaikki eivät ehkä ole keksineet pyörää, halkaisseet atomia tai todistaneet Riemannin hypoteesia… mutta eikö moni meistä ansaitsisi enemmänkin kuin vain pelkän ajatusviivan?

Tämä on minun tarinani. Lisäilen hieman verta ja lihaa välimerkkiin, joka kuvaa minun pientä, eriskummallista elämääni.

1

26. HEINÄKUUTA 2007 – LÄHTÖPÄIVÄNI

Nimeni on Sandy. Lähdin matkaan Brightonista ja ajan kohti Gatwickin lentoasemaa. Olen aivan hermona. Niin sinäkin olisit minun sijassani, usko pois. Vilkuilen taustapeiliä siltä varalta, että minua seurataan. Se on typerää, sillä kukaan ei voi tietää, mitä minä olen tehnyt – vielä.

Jätin juuri aviomieheni Royn, mutta hänellä ei ole siitä tällä hetkellä aavistustakaan. Hän on uppoutunut työhönsä, yhteen murhajuttuun, kuten tavallista. Tänään on hänen kolmaskymmenes syntymäpäivänsä, ja olimme varanneet pöydän suosikkiravintolastamme, missä meidän oli ollut tarkoitus nauttia illallinen läheisen tuttavapariskunnan kanssa. Kolmekymppissynttärit on iso juttu. Merkittävä virstanpylväs. Olin jopa tilannut ravintolasta kakun, jonka päällä on marsipaanista valmistettu kultakala, samannäköinen kuin Royn lemmikki Marlon.

Huono ajoitus, tiedän. Jos olisin voinut, olisin valinnut jonkin toisen päivän, minkä tahansa muun kuin tämän. Mutta minulle ei suotu sitä ylellisyyttä.

En pakene pelkästään aviomiestäni, vaikka se onkin osa tarinaani. Roy on kunnon mies, joka ei ansaitse sitä, mitä hän joutuu minun vuokseni kärsimään. Mukava kaveri, mutta ei ihanteellinen aviomies minulle. Ei, minä juoksen karkuun sitä kiipeliä, johon olen itseni saattanut. Olen möhlinyt todella isosti. Olen saanut tappouhkauksen mieheltä, jota poliisi pitää äärimmäisen vaarallisena. Aviomieheni tietää kyseisen rikollisen ja on puhunut tästä, ja hän uskoo, että miehen kontolla on useita tappoja. Mutta vakavien rikosten yksiköllä ei ole tarpeeksi todisteita miehen pidättämiseksi. Vielä.

Roy ei tiedä yhteyksistäni tähän henkilöön. Hänellä ei ole aavistustakaan, että minä olen miehen tappolistalla seuraavana. Hän ei tiedä, kuinka kauhuissani minä olen.

Eikä hän tiedä sitä, että mukanani on eräs toinenkin, mutta säästän sen tarinan myöhemmäksi.

En tiedä, mitä Roy tekee, kun hän huomaa minun kadonneen eikä pysty soittamaan tai tekstaamaan minulle. En jättänyt hänelle jäähyväisviestiä tai muutakaan yhtä siirappista. Mutta jätin jälkeeni kutakuinkin kaikki henkilökohtaiset tavarani, lukuun ottamatta paria pientä valokuvaa, joita hän ei osaa kaivata. Roy on fiksu rikosetsivä, joten uskon hänen pistävän peliin samat taidot, joita hän käyttää jäljittäessään murhasta epäiltyjä.

Minua hän ei kuitenkaan löydä helpolla, yhdestä hyvin yksinkertaisesta syystä.

Minua ei enää ole olemassa.

2

26. HEINÄKUUTA 2007 – ROEL ALBAZI

Roel Albazi oli neljäkymmentäseitsemänvuotias, lyhyt ja tanakka, ja pukeutunut sekalaisiin Versacen vaatekappaleisiin. Hän oli syntyjään albaani mutta oli asunut Englannissa jo vuosia. Hänen päänsä oli kaljuksi ajeltu ja niskansa tatuoitu, ja hänen ohuiksi muotoillut viiksensä kaartuivat suupielistä alas leukaan saakka. Hänen kaulassaan roikkui kultainen ketju, sormissaan kiilteli suuria kivisormuksia ja rannettaan koristi pramea kello. Juuri nyt hän istuskeli Shorehamin High Streetin pitsaravintolan terassilla, joka toimi yhtenä hänen yrityksensä bisnesfoorumeista, ja siemaili macchiatoa sekä poltteli sikaria, josta oli jäljellä enää lyhyt tumppi.

Hän näytti tinkimättömältä lihaskimpulta, jollaisen saattoi kohdata yökerhon oven edessä missä päin maailmaa tahansa. Kaukaa katsottuna hän näytti ennemmin gangsterilta kuin ihmiseltä, jolla on arvosana kansainvälisestä oikeudesta. Kovanaamalta. Mieheltä, joka ei pelkää ketään.

Kunnes häntä katsoi lähempää ja näki hänen hätääntyneen katseensa.

Juuri nyt hän pelkäsi kuollakseen erästä henkilöä. Naisen nimi oli Song Wu. Hän oli paljon rikkaampi kuin Albazi, paljon häikäilemättömämpi ja paljon vaikutusvaltaisempi. Ja nainen oli omistanut hänet – niin voisi sanoa – siitä lähtien kun hän oli tehnyt tarjouksen Albazin omistamalle perintätoimistolle Albazi Debt Recovery Internationalille kolme vuotta sitten. Albazin olisi pitänyt hylätä se tarjous, mutta hän ei ollut pystynyt. Sopimus oli ollut suunnattoman tuottoisa, mutta se oli velvoittanut hänet työskentelemään yksinomaan naisen yritykselle.

Se oli ollut illalliskutsu paholaisen pöytään, Albazi tiesi sen varsin hyvin, mutta hän oli uskonut pärjäävänsä. Kutsu oli ollut liian houkutteleva torjuttavaksi.

Ja diili oli ollut liian hyvä kestääkseen ikuisesti.

Nyt hän oli todella kusessa Song Wun vuoksi.

Huhuttiin, että nainen määräsi paloiteltavaksi elävältä ne, jotka olivat suututtaneet hänet tai tuottaneet hänelle pettymyksen, ja että hän katseli tapahtumasta kuvatut videot jälkeenpäin. Mutta Roel Albazi tiesi, ettei se ollut pelkkä huhu.

Ennen kuin Albazi oli noussut Song Wun pyörittämässä triadissa pelkästä velkojen perijästä korkeampaan asemaan – mafiatermein ilmaistuna naisen alipäälliköksi – Song Wu oli pannut Albazin katsomaan videon edeltäjästään. Tallenne oli kestänyt tunnin ja siinä käytettiin keittiöveitsiä, vanne- ja moottorisahaa. Mies oli tajuissaan vielä viidenkymmenenviiden minuutin kohdalla. Hänen virheensä oli ollut se, että hän oli yrittänyt neuvotella diiliä toisen työntekijän kanssa ohjatakseen osan rahoista toisaalle. Hän ei ollut ymmärtänyt uskollisuuden päälle. Toinen työntekijä oli ollut kiinalainen, eikä Albazin edeltäjä ollut epäonnekseen tajunnut, kuinka triadin suhteet toimivat. Kiinalainen olisi aina lojaali toiselle kiinalaiselle, jos vastassa olisi länsimaalainen.

Song Wu oli kolmannen polven englantilaisia, mutta hän oli edelleen yhtä kiinalainen kuin hänen Hong Kongista vuonna 1954 lähtenyt perheensä. Hänen isänsä oli luonut bisnesimperiumin, johon kuului kolmekymmentäviisi Etelä-Englantiin sijoittuvaa ravintolaa ja pikaruokapaikkaa, kaksikymmentä kiinalaista ruokakauppaa sekä tukkuliike, joka toimitti ruokatarvikkeita kiinalaisiin ravintoloihin kaikkialle Britanniaan.

Song Wu oli opiskellut yhdessä maan hienoimmista yksityisistä tyttökouluista. Hän oli reagoinut rasistiseen kiusaamiseen niin raivokkaasti, että toiset koululaiset oppivat nopeasti pysyttelemään poissa hänen tieltään. Song Wu puolestaan huomasi nauttivansa sekä vallasta että kivun tuottamisesta. Viiden vuoden sisällä isänsä kuolemasta hän oli avannut pesulaketjun ja kymmenkunta uutta ravintolaa sekä perustanut kaksi täysin laillista kasinoa Englantiin ja viisi muuta toisaalle Eurooppaan. Samalla hän oli kasvattanut aiempaa 75-kiloista kehoaan neljälläkymmenellä viidellä lisäkilolla. Hän rakasti ruokaa, mutta sitäkin enemmän hän rakasti rahaa. Hän suorastaan himoitsi sitä. Liikevoitto sai hänen silmänsä kirkastumaan;

tappio sai hänen kasvonsa vääntymään vihasta. Mikään ei kyennyt sulattamaan hänen jääkylmää sydäntään.

Song Wulla oli kaksi veljeä, jotka sijoittuivat perhehierarkiassa suoraan hänen alapuolelleen. He huolehtivat sisarensa liiketoiminnan muista osa-alueista. He olivat varjoissa liikkuvia hiljaisia hahmoja, jotka noudattivat pikkutarkasti sisarensa ohjeita. Albazi ei tiennyt ketään, joka olisi myöntänyt tuntevansa tai edes nähneensä veljiä, mutta kaikki Song Wun alaiset pelkäsivät heitä.

Suurimmat voitot Song Wu haali Casino d'Azur -ketjusta – mutta vain pieni osa rahoista tuli pelipöydistä. Paras kate saatiin lainaamalla käteistä pelaajille, joiden onni oli kääntynyt. Heille myönnettiin suuria lainoja, joiden maksuaika oli aina lyhyt ja korko viisikymmentä prosenttia kuukaudessa. Niille, jotka laiminlöivät takaisinmaksun, lähetettiin kidutusvideo, joka katosi itsestään yhden katselun jälkeen. Useimmat onnistuivat löytämään rahaa jostain ja maksoivat velkansa pikaisesti. Se johtui osaksi siitä, että Albazi selvitti tarkasti etukäteen niiden henkilöiden taustat, joille Casino d'Azur lainasi rahaa. Hän varmisti, että lainansaajilla oli omaisuutta, jonka he voisivat epätoivoisessa tilanteessa realisoida. Sellaista oli esimerkiksi kiinnittämätön osuus velallisen kodista.

Mutta juuri nyt Albazi oli huolissaan. Kaksi tyyppiä, joille hän oli myöntänyt kolmen kuukauden sisällä suuren lainan, oli kumpikin tahoillaan ottanut hatkat, eikä Song Wu ollut iloinen. Albazi tiesi, että johtaja uskoi hänen valehtelevan ja epäili hänen solmineen velallisten kanssa jonkinlaisen salaisen diilin johtajan selän takana. Kun nyt kolmaskin velallinen oli kadonnut, Albazi voi pahoin jo pelkästä ajatuksesta, että hänen pitäisi kertoa asiasta Song Wulle. Johtaja olisi entistä varmempi siitä, että Albazi huijasi häntä.

Albazi vilkaisi muutaman minuutin välein kelloaan ja kolmea puhelinta, jotka lepäsivät rivissä metallipöydällä. Liikenne soljui kadulla. Jalankulkijat kiiruhtivat ohitse. Mutta naisesta ei näkynyt jälkeäkään. Viestejäkään ei ollut tullut.

Nainen oli antanut sanansa. Luvannut hänelle. Heillä oli sopimus. Tänään kello kahdeltatoista nainen saapuisi paikalle mukanaan 150 000 puntaa, jotka hän oli velkaa Albazille.

Kello oli nyt 12.20. Sitten 12.25. Sitten 12.30.

Hän tarkisti taas keskimmäisen puhelimen, sen, jonka numero naisella oli ja jota he käyttivät soittaessaan tai tekstatessaan. Ei viestiä.

Vitun ämmä.

Albazi tumppasi sikarin tuhkakuppiin. Nainen luuli olevansa fiksu, mutta ei ollut fiksua jättää maksamatta hänelle. Korko oli totta kai korkea, mutta niin sen kuului ollakin, sillä hän ei vaatinut koskaan vakuuksia lainalle. Kaikki perustui luottamukselle, ja hän piti huolen, että saisi takaisin sen mitä oli lainannut. Aina. Riippumatta siitä, kuinka kauan se kesti. Hänen asiakkaansa maksoivat joko käteisellä tai kodillaan tai hengellään. Mieluisinta hänelle oli käteinen, mutta velallisen tappaminen – ja hyvin näyttävästi – toimi erinomaisena varoituksena muille. Sen voisi laskea markkinointikuluihin.

Hän otti käteensä vasemmanpuoleisen puhelimen ja valitsi numeron. Puheluun vastattiin miltei välittömästi.

”Sandy Grace”, Albazi sanoi. ”Etsi hänet. Nyt heti.”

3

26. HEINÄKUUTA 2007

Ajan M23-moottoritietä kohti pohjoista, ja Gatwickin lentoaseman liittymä odottaa mailin päässä. Jos käännyn siitä, luulen, ettei paluuta enää ole. Kuinka ihmissuhde päätyy kohtaan, josta ei enää ole paluuta? Olen usein miettinyt, voisinko jotenkin saada takaisin onnellisen avioliittomme. Mutta se on kuin särkynyt lasi: vaikka sen korjaisi kuinka taitavasti, halkeamat jäävät näkyville. Roy saattaisi pitää niitä vain mitättöminä säröinä, mutta minulle ne olisivat merkittäviä.

Eihän alkuaikojen intohimo tietenkään kestä, vaikka me itsellemme kuinka muuta uskottelisimme. Käymme kumppanimme kanssa läpi erilaisia vaiheita. Ensin himoitsemme toisiamme, sitten rakastumme, sitten liitämme vankkurimme yhteen ja lähdemme köröttelemään turvallisesti pitkin arkista polkua. Riippumatta siitä, onko meillä lapsia, saatamme päätyä jonkinlaiseen miellyttävään kompromissiin. Hyväksyä osamme. Ja se riittää monille. Mutta minä haluan enemmän. Olen aina halunnut. Minä *tarvitsen* jotain muutakin. Minusta tuntuu, että joudun tekemään aivan liian monta kompromissia.

Saatan kuulostaa itsekkäältä, sillä eihän mieheni mikään paha ihminen ole, mutta en näe enää mitään muuta vaihtoehtoa. Luulen, että Royn on helpompi kestää katoamiseni kuin se, että kertoisin hänelle, mikä minusta on tullut ja mitä olen tehnyt. Hänen uransa kariutuisi, jos kävisi ilmi, että hänen vaimonsa on päätynyt tällaiseen jamaan. Roy joutuisi häpeämään minua loppuelämänsä, olisin hänelle vain riippakivi.

Tämä ei todellakaan ole helppoa. Inhoan itseäni. Toivon sydämeni pohjasta, että voisin palata entiseen.

Pidän siitä, miten Antoine de Saint-Exupéry kuvaa rakkautta; hän kirjoitti, että rakkaus ei ole silmiin katsomista vaan katsomista

samaan suuntaan. Ehkä hän sai ajatuksensa Dickensiltä, joka mainitsi aina ihmisten istuskelevan ”miellyttävässä hiljaisuudessa”. Mutta johtuiko se siitä, että ihmisillä ei ollut entisaikoina mitään muuta tekemistä? Ei internetiä, ei tietokonepelejä, ei Amazonin verkkokauppaa, ei urheilukanavia?

Milloin se hienoinen muutos parisuhteessa alkaa? Silloinko, kun vietätte ensimmäistä kertaa yön yhdessä ilman että rakastelisitte? Sinä aamuna, kun unohdat kotoa lähtiessäsi ensimmäistä kertaa sanoa rakastavasi häntä? Silloin, kun et enää noteeraa kumppanisi uudenlaista kampausta? Tai kun et enää muista ensitapaamisenne vuosipäivää? Sinä päivänä, kun huomaat, että et syystä tai toisesta ole enää tärkein asia kumppanisi elämässä?

Minun tapauksessani voitte rastia viimeisen kohdan.

Jos on naimisissa kunnianhimoisen rikosetsivän kanssa, saa tottua siihen, että jää usein kakkoseksi – ja joskus voiton vie tuntematon vainaja.

Mitä enemmän pohdin asiaa, sitä selvempää minulle on, ettei suhteemme voi enää jatkua. Ei, vaikka onnistuisin jotenkin selvittämään sotkuni. Liian paljon on tapahtunut. Eläisin valheessa ja pelkäisin koko ajan, että Roy saa tietää häpeällisestä kaksoiselämästäni. Minun on lähdettävä.

Se on helpompaa, jos sälytän syyn osittain Roylle. Siispä jossittelen itsekkäästi mielessäni, mitä hän olisi voinut tehdä estääkseen minua päätymästä tähän jamaan. Ehkä työ oli hänelle todellakin minua tärkeämpää, ehkä hän ei rakastanut minua tarpeeksi. Ehkä minä olen hänelle vain välttämätön paha: joku, joka sijaa vuoteen, tekee ostokset ja laittaa ruokaa. Hän ei piittaa minun urastani tai tarpeistani hyödyntää sisustussuunnittelijan taitojani, riittää että ilmaannun tärkeisiin tilaisuuksiin hänen käsipuolessaan. Mutta jos rehellisiä ollaan, tällaisia miettimällä yrittäisin vain keventää omaa syyllisyydentunnettani.

Roy on itse asiassa helkkarin hyvä mies. Minun pitäisi arvostaa sitä, miten hän omistautuu työlleen, mutta sen sijaan käytänkin asiaa häntä vastaan. Joutaisin hävetä. Hän pärjäisi paremmin ilman minua.

Kaikki alkoi vuosi sitten. Häittemme vuosipäivänä. Roy ei koskaan unohda tärkeitä päiviä, ja hän oli varannut meille pöydän ravintolasta yllätykseksi minulle – paikka oli meren antimiin erikoistunut suosikkiravintolamme Brighton Lanesin alueella, ja olimme käyneet siellä seurustelumme alkuvaiheessa. Hän oli varannut taksin, jotta me kumpikin voisimme nauttia alkoholia, ja antanut minulle lahjaksi valkokultaisen sormuksen. Minua harmitti, että en ollut varannut hänelle minkäänlaista vastalahjaa.

Sinä iltana tein hirvittävän päätökseni.

4

2006 – VUOTTA AIEMMIN

Istumme taksin takapenkillä. Roy on kietonut käsivartensa ympärilleni, ja olemme kuin kaksi kyyhkyläistä. Monta yhteistä vuotta on takana, ja olemme yhä rakastuneita. Olen valtavan onnellinen, vaikka emme ole pitkällisestä yrittämisestä huolimatta onnistuneet saamaan lasta. Se on ollut meille kummallekin rasittavaa ja kuluttavaa.

Olemme nyt Hoven kaupunginosassa ja matkaamme itään päin pitkin Church Roadia, joka kulkee yhden korttelin päässä merenrannasta. Katu on leveä ja vilkasliikenteinen, ja sen varrella on kauppoja, kahviloita, baareja ja ravintoloita. Kuskimme on nuori, ystävällinen kaveri. Hänen nimikyltissään lukee Mark Tuckwell. Roy ja minä juttelemme hänen kanssaan, kuten me aina teemme taksikuskien, tarjoilijoiden, myyjien ja oikeastaan melkein kaikkien kanssa. Olemme loputtoman kiinnostuneita toisista ihmisistä. Olen kuitenkin varma, että Roy tallentaa kaikki keskustelut kallonsa sisäiseen kymmenen tsiljoonan gigan prosessoriin, kun taas minä muistan ihmisistä vain heidän kasvonsa. Mutta tunnen aviomieheni liian hyvin. Huomaan, että rupatellessaan kuskin kanssa hän silmäilee samalla kadunvarsia taksin ikkunoista. Yhtäkkiä hän karjaisee: ”Seis! Seis! SEIS!”

Ja sydämeni melkein seisahtuu.

Tiedän, mitä seuraavaksi tapahtuu, koska näin on käynyt aiemminkin. Roy, jolla on lähes valokuvamuisti, on huomannut kadulla roiston, jota hän on jahdannut vuoden, ellei pitempäänkin.

Kuljettajan pysäyttäessä auton äkisti jalkakäytävän reunalle Roy on jo avannut oven. ”Kulta, tilaa pullollinen kuplivaa – tulen perässä heti kun pääsen.”

Sitten hän on poissa.

Kello on puoli kahdeksan.

Kahdeksalta istun English’s-ravintolassa. Pöydällä on pullo samppanjaa, ja käyn läpi ruokalistaa yhä uudelleen. Roy soittaa

antaakseen tilannepäivityksen. Hän oli jahdannut epäiltyä Western Roadilla melkein kilometrin, kunnes oli taklannut miehen rugbynpelaajan ottein ja painanut tämän katuun kellotornin kohdalla.

Nyt hän oli matkalla Hollingburyn poliisiasemalle. Hän ei voinut luovuttaa hurmuria kenenkään toisen huostaan – se liittyi jotenkin *todistusketjuun* – koska miehellä oli ollut hallussaan kovia huumeita. Mutta sen ei pitäisi olla mikään ongelma, Roy vakuuttelee. Ilta on vasta nuori, joten hän hoitaa protokollan nopeasti ja liittyy sitten seuraani.

Kello on nyt kymmenen. Olen lukenut viimeiset kaksi tuntia ruokalistaa, jonka osaan jo ulkoa, ja kuvaillut parhaalle ystävälleni tekstiviesteillä yhä pitkäveteisemmäksi ja epäromanttisemmaksi muuttuvaa iltaani. Alkoholin ja tylsyyden yhdistelmä on saanut minut raivoihini. Ärtymys kasvaa, enkä mahda sille mitään, vaikka ilta oli alkanut niin hyvin.

Se hyvä puoli tässä on, että olen syönyt kokonaisen korillisen herkullisia sämpylöitä kalatahnan ja todella maukkaan voin kera ja juonut lähes pullollisen Veuve Clicquot -samppanjaa. Ja Roy soitti juuri antaakseen uuden päivityksen aikataulustaan.

Syystä, jota en ihan ymmärrä, hän on edelleen poliisiasemalla, mutta lupaa pyhästi olla luonani kahdenkymmenen minuutin kuluttua.

Luen hänelle ruokalistan, ja hän valitsee alkupaloikseen kampasimpukoita ja pääruoakseen merikrottia. Minä tilaan vielä pullollisen Chablis-viiniä, hinnasta piittaamatta, vaikka olen hieman hiprakassa ja tiedän, ettei minun pitäisi juoda enempää.

Kello on nyt vartin yli kymmenen, ja Roy ilmoittaa tekstiviestillä myöhästyvänsä lisää. Minulla on niin hirveä nälkä, että syön alkupalani ja juon puolet Chablis-pullosta. Kohta pimahdan, tai sitten simahdan. Viinihuuruissani huomaan, että ravintola alkaa tyhjentyä. Itse asiassa se on jo tyhjä.

Olenko todella paikan ainut asiakas? Kun katson ympärilleni, huomaan että pöydät on jo siistitty ja katettu huomisen lounasta varten. Pari tarjoilijaa rupattelee keskenään baaritiskillä. Toinen heistä kysyi juuri hieman epätoivoisen näköisenä, haluaisinko jo

pääruokani vai odottaisinko vielä. En muista, mitä hänelle vastasin, mutta ilmeisesti tilasin ranskiksia. Tai siis ranskanperunoita, sillä tämä on hieno ravintola.

Sitten kuulen portaikosta askelia ja näen miehen, joka vaikuttaa etäisesti tutulta. Minäkin näytän ilmeisesti hänestä etäisesti tutulta. Kaikki näyttää nyt etäiseltä. Olen tukevassa humalassa. Kun kävin viimeksi vessassa – mistä on jo aikaa – katsoin peiliin, ja jopa tukkani näytti humalaiselta.

Ravintolaan saapunut mies on pitkä ja itseriittoisella tavalla hyvännäköinen, ikään kuin hän katselisi kaikkia ympäröiviä ihmisiä alaspäin. Hän on pukeutunut tyylikkääseen tummaan takkiin, puhtaanvalkoiseen paitaan ja hyvin istuviin farkkuihin. Hänen kenkänsä kiiltävät kuin mustat peilit. Olen nähnyt hänet jossakin, mutta en kuollaksenikaan muista, kuka hän on. Mutta hän kävelee minua kohti kuin tuntisi minut. Kun hän puhuu, hän kuulostaa hienostuneelta ja itsevarmalta. ”Sandy Grace, muistanko oikein?”

Vastaan hänelle varovasti: ”Kyllä.”

Mies vaikuttaa hieman uhkaavalta. Yritän edelleen muistaa, kuka hän oikein on. Hän tuoksuu hyvältä, joltain hajuvedeltä, jota en tunnista.

”Viehättävä pikku ravintola, eikö totta? Oletko viettämässä Royn kanssa mukavaa iltaa?” Hän katsoo alaspäin, ja huomaan hänen panevan merkille koskemattoman pöydänpuolikkaan: lasit, lautaset ja aterimet.

”No, en tiedä Roysta, mutta minun iltani on ollut suoraan sanoen surkea.”

Mies kurtistaa kulmiaan pahoitellen. Tai ehkä hän näyttää ennemminkin harmistuneelta. Tai hämmentyneeltä. ”Vai niin”, hän sanoo kömpelösti. ”Okei, selvä… no…”

Mies katselee ympärilleen niin kuin odottaisi Royn ilmaantuvan jostakin – vaikkapa vessasta – minä hetkenä hyvänsä.

”Hän ei ole täällä”, sanon päästääkseni miehen vaivaannuttavasta tilanteesta.

”Ei ole täällä? Tekikö hän sinulle oharit?”

Pudistan päätäni. ”Ei nyt ihan ohareita.” Selitän hänelle tilanteen. Lopetettuani nostan Chablis-pullon jäistä, näytän hänelle, että

ROY EI TIEDÄ YHTEYKSISTÄNI TÄHÄN HENKILÖÖN. HÄNELLÄ EI OLE AAVISTUSTAKAAN, ETTÄ MINÄ OLEN MIEHEN TAPPOLISTALLA SEURAAVANA.

Sandyssa on enemmän kuin miltä päälle näyttää. Nainen, jolla on kyseenalainen menneisyys, monimutkainen nykyisyys ja epävarma tulevaisuus. Ja yhtäkkiä hän on poissa. Katoaminen aiheuttaa valtakunnalliset etsinnät, mutta edes hänen miehensä, rikoskomisario Roy Grace ei löydä Sandya.

Jos luulet tietäväsi, miten tarina jatkuu, olet väärässä. Teos ilahduttaa yhtä lailla koko sarjan lukeneita faneja ja uusia lukijoita mukaansatempaavalla tarinallaan pakenevasta naisesta. Tämä on Sandyn oma tarina.

Brittijännityksen mestarin Roy Grace -dekkarisarjassa seurataan brightonilaispoliisin rikostutkimuksia ja hänen ajoittain traagisia tapahtumia sisältävää yksityiselämäänsä. *Kuolema jättää viestin* on vangitsevan sarjan numeroimaton, itsenäinen osa.

PETER JAMES on yksi maailman suosituimmista rikoskirjailijoista. James on palkittu yli 40 kirjallisuus- ja äänikirjapalkinnolla, ja hänen kirjojaan on käännetty peräti 38 kielelle. Jamesin kirjoja on myyty jo yli 30 miljoonaa kappaletta.

ISBN 978-952-850-134-3
84.2
www.docendo.fi

9 789528 501343

FSC www.fsc.org
MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394

KANSI: TIMO NUMMINEN • KANNEN KUVAT: SHUTTERSTOCK JA DEPOSITPHOTOS